

עשרה קנקנים של יין

יפן
צייר א.מישוק

זה סיפור ישן-נושן. הוא על אנשים זקנים, אבל גם צעירים יכולים ללמוד ממנו. יום אחד נפגשו בבית ליד השוק עשרה קשישים. בעל הבית עם זקן לבן, קשיש שני עם זקן שחור, שלישי עם לבן למחצה, רביעי עם שחור למחצה. זקנו של החמישי לא לבן ולא שחור, של שישי זקן כמו זקן, של שביעי כמו סיבי פשתן, של שמיני כמו קווצת חציר, של תשיעי כמו קווצת קש ועשירי בכלל ללא זקן. התיישבו כולם ביחד. נזכרו שבקרוב ראש השנה ובעל הבית, זה עם זקן לבן, אמר "חברים יקרים, ניפגש כאן שוב בראש השנה כדי לחגוג ביחד." תשעה קשישים נענע בראשם להסכמה. אבל ראש השנה זה חג גדול. אי-אפשר לפגוש שנה חדשה בלי יין חם. לכן כולם הסכימו כך: בראש השנה כל אחד יביא אתו קנקן יין, והם יחממו וישתו אותו ביחד. "החלטנו בשכל רב, תהיה לנו חגיגה גדולה ושמחה" אמרו הקשישים והתפזרו כל אחד לביתו.

עבר יום ועוד יום והגיע יום ראש השנה. הקשיש בעל זקן לבן התכונן לארח את חבריו. הוא סידר יפה את ביתו, פרס מחצלאות חדשות והוציא מהארון קנקן כדי למלא אותו ביין.

הוא רחץ היטב את הקנקן, ניגב אותו ואז התחיל להרהר "עשרה קנקנים של יין זה הרבה יין. וגם תשע קנקני יין זה הרבה יין. כשנשפוך את כל היין לתוך דוד כדי לחמם אותו, מי ירגיש שבקנקן אחד לא היה יין אלא מים?"

כך חשב ומילא את הקנקן שלו במים.

בזמן שהקשיש בעל זקן לבן הכין את הבית שלו, הקשיש בעל זקן שחור מדד את החלוקה החגיגי החדש שלו והרהר "אם לתשע קנקני יין חזק נוסף קנקן מים, היין נעשה רק קצת יותר חלש. אז למה לי לבזבז כסף סתם?" והוא הוריד את החלוקה החגיגי, לקח קנקן ומילא אותו במים.

בדיוק באותו הזמן הקשיש עם זקן לבן למחצה אמר לעצמו "נעים לשתות יין כשמארחים אתך, כשתשעה חברים מארחים את העשירי! ואם אמלא את הקנקן שלי אני אהיה העשירי!" וכך עשה.

לחגיגה התכוננו גם הקשיש עם זקן שחור למחצה

הוריד את הסיר מהאש ומילא ספלים של חבריו. בשמחה הרימו כולם את הספלים לפיהם. עם לגימה ראשונה קדרו פניהם. איך זה! הרי בספלים היו רק מים רותחים ואפילו לא טיפת יין אחת. הקשישים הביטו זה על זה וכל אחד חשב "מסתבר שזה לא אני רימיתי אותם אלא כולם רימו אותי!" בלי לומר דבר הם הרימו שוב את הספלים לפיהם. וכך הם שתו כל הלילה עד שהסיר התרוקן.

זה סיפור ישן מאוד והקשישים האלה מזמן כבר לא בחיים. למה להזכיר אותם? כדי שכולם ידעו: אינך רוצה שירמו אתך, על תרמה בעצמך.

וגם זה שאצלו הזקן לא היה שחור ולא לבן. אחד בדק את כל הקנקנים שבבתים שלהם, וכולם נראו לו גדולים מדי.

"אולי למלא את הקנקן רק למחצה? לא, זה לא יפה, אולי ירגישו בכך. אבל מי ירגיש אם אמלא את הקנקן במים? אף אחד."

והוא מילא את הקנקן שלו במים עד השוליים. והשני שקל כך: "כל אחד מאתנו חי כבר שנים רבות. היום אנו נזכור ונספר על דברים רבים. אבל אם היין שנשתה יהיה חזק מדי, הלשונות תתחלנה במהרה להתבלבל? אז אדאג לכולם ואמלא את הקנקן שלי במים, כדי לדלל קצת את היין החם."

מה שעלה לראשו של הקשיש עם זקן לא שחור ולא לבן עלה גם לראשו של קשיש עם זקן כמו זקן, ולזה שאצלו זקן כמו פשתן, ולזה שהזקן שלו כמו קווצת חציר, ולזה שהזקן שלו כמו קווצת קש. וגם הקשיש שכלל לא היה לו זקן נעשה פיקח כזה אף הוא.

כשרק הכוכב הראשון הופיע בשמיים התאספו הקשישים בביתו של זה עם הזקן הלבן.

"בול-בול-בול" נשמע קול תוכן הקנקנים הנשפך לתוך הסיר הגדול. הסיר הועמד מעל האש וכולם חיכו באי-סבלנות שהיין יתחמם. בסוף בעל הבית